

Beschikbaar, maar niet ingezet!

Door: Clemens Geenen

Als echte 'kemphebben' stonden de meiden in de kantine tegenover elkaar. Vol vuur vielen ze elkaar in de rede en het zou ongetwijfeld niet lang meer duren of ze zouden elkaar in de haren vliegen. De overige leerlingen voelden die climax ook aankomen, dus het aantal toeschouwers groeide.

Ik liep er op af en nodigde de bekvechtende leerlingen uit om bij mij op m'n kantoor de discussie voort te zetten. Dat maakte geen indruk, er werd zelfs niet gereageerd. Vera, een voor mij bekende leerling uit de brugklas vmbo, leek het onderspit te gaan delven. Mijn aandacht moest zich vooral richten op het andere, voor mij onbekende meisje. Ik pakte haar arm vast en maande haar tot kalmte. Dit bleek de bekende 'rode lap'. Ze keek me vol vuur aan en begon tegen mij tekeer te gaan: "Blijf van me af, bemoei je er niet mee." Vervolgens liep ze scheldend de deur uit en bedreigde ze Vera nog: "Wacht maar af, na school, dan krijg ik je wel!"

Het andere meisje bleek Aysa te zijn. Een leerling van de locatie praktijkonderwijs. Ik lichtte de mentoren van beide leerlingen in over het voorval en liet het er verder bij zitten.

De volgende dag verscheen Aysa bij mij op kantoor. Ze was door niemand gestuurd, maar had zelf besloten dat ze mij haar excuses moest aanbieden. Uiteraard werden die door mij geaccepteerd. Vervolgens bood ook ik mijn excuses aan omdat ik haar arm had vastgepakt. Aysa begreep dat ze in 'mijn' gebouw op 'verboden terrein' was en beloofde beterschap. We spraken nog een tijdje over de aanleiding voor de ruzie. Ik wilde het gesprek afronden, toen Aysa zei dat ze het graag ook met Vera wilde goedmaken. Ik bood me aan als bemiddelaar, maar dat was volgens Aysa niet nodig. Wel zou ze het fijn vinden als ze op mijn kantoor in gesprek kon met Vera.

Na de belofte dat ze elkaar en mijn kantoor heel zouden laten, ben ik Vera gaan halen. De meiden gingen met elkaar in gesprek. Ik verbleef op de gang en keek af en toe door het raampje naar binnen. Beide meiden lieten op die momenten een grote glimlach zien en staken hun duimen op ten teken dat de vrede langzaam getekend werd.

Na een minuut of tien ging de deur van mijn kantoor open. Ik wilde m'n plaats weer innemen, maar de leerlingen vroegen me of ik Danique er ook even bij wilde halen, want ook zij was partij in dit conflict. Ik spoedde mij naar het lokaal biologie en haalde Danique op. En weer stond ik zo'n tien minuten op de gang voor m'n eigen kantoor. Eindelijk ging de deur weer open en dacht ik toch echt verder te kunnen met mijn werk. Nu kreeg ik echter de opdracht om ook Merel te gaan zoeken. Daarmee zou het probleem pas echt opgelost zijn.

Zo gezegd, zo gedaan. Uiteindelijk kwamen de meiden lachend met z'n vieren naar buiten. Ik vroeg of ik nog iets voor ze kon betekenen, maar allen lieten weten dat het zo goed was. Ze gaven mij m'n werkplek weer terug en liepen ontspannen ieder naar hun eigen leslokaal. ■

Clemens Geenen
Sectordirecteur Fioretti College Veghel
clemensgeenen@ziggo.nl